

Název svého premiérového článku jsem si vypůjčil z někdejšího hitu skupiny Barel Rock. K tématu by se ale víc hodil úryvek z Cimrmanova Zásroku "to je veliká, veliká chyba", ovšem doplněný otazníkem. Když slavný herec Karel Infeld Prácheňský reagoval na zmínku o vlastní hře, otazník rozhodně nepoužil.

Už řadu let se aktivně věnuji country hudbě - zásadně na regionální úrovni, neboť jsem spíše patový muzikant (opak muzikanta špičkového). Před lety jsem ale pravidelně vypomáhal na vystoupeních jedné "tramp-countryové" kapely, jejíž význam přesáhl hranice regionu. Repertoár se skládal převážně z countrybálové klasiky a občas se to proložilo nějakou skladbou z vlastní tvorby.

Když jsme takhle na jednom countrybále dohráli sérii složenou z vlastních i převzatých skladeb a odebrali se do zákulisí na zaslouženou pauzu, jeden zpívající kytarista poznamenal, že diváci nejsou vůbec zvědaví na nějakou vlastní tvorbu a chtějí slyšet jen to, co znají. Zdánlivě to vypadalo jako stoprocentní pravda. Vlastní skladby rozhodně neměly příliš velký ohlas, přestože byly dostatečně kvalitní. Ale když jsem se na dalších akcích více zaměřil na pozorování ostatních členů a zejména tohoto kytaristy, uvědomil jsme si pozoruhodnou věc. On když zpíval např. Colorado od Kabátů, tak se do té písničky položil doslova celým srdcem a publikum ho celkem logicky žralo i s navijákem. Když naopak byl nucen zazpívat písničku z tvorby jedné své spoluhráčky, tak celým svým výrazem dával najevo, že vlastní tvorba ho nebaví a čím méně budou diváci tleskat, tím líp pro něj. Písnička se za čas vykopne z repertoáru a místo ní se bude hrát Jesse James nebo něco podobného.

S podobným přístupem se v oblasti country víceméně setkávám dodnes a zdaleka nejsem sám, kdo má podobné zkušenosti. Extrémním případem "Prácheňského syndromu" byl jeden basák v našem regionu, který dle vlastních slov považoval prosazování vlastní tvorby za návrat ke komunismu, "kdy se ta vlastní tvorba musela hrát povinně". K čemu tyto názory vedou, to je celkem patrné. Vytváří se bludný kruh, kdy regionální country kapely (až na pár čestných výjimek) hrají prakticky to samé a česká country scéna pak působí poněkud vymírajícím dojmem. Viz listopadová diskuse časopisu Folk a country. tj. ještě před "vymřením" druhé poloviny názvu.

Zatímco například folk má spoustu odnoží a nikoho to nějak nepřekvapuje, pohled na country bývá někdy dost zjednodušený (jako by existoval jen bluegrass, country-rock a hospodská country). To je daleko větší, větší chyba. Ta countryová větev je ve skutečnosti velmi bohatá a má spoustu dalších odnoží. Bohužel si ji pod sebou někdy podřezávají samotní muzikanti. Což

Na to není nikdo zvědavěj?

Napsal uživatel davy

Středa, 13 Leden 2010 21:28

je největší, největší chyba. Konec stupňování, čeština už naštěstí další stupeň nemá.

P. S. Pointa příběhu: Onen kytarista už dávno hraje v ještě slavnější nadžánrově orientované kapele a pravděpodobně změnil názor na autorskou tvorbu, neboť sám k ní přispívá vlastním dílem. Jak říkal MUDr. Cvach: Člověk je schopen se vyvíjet.